

فضای بازی به مثابه ابزاری در جهت رشد شخصیت کودک درون‌گرا

ندا عرب سلغار¹، محمدحسین خردمند^{2*}

1- مدرس، دکتری معماری، مؤسسه آموزش عالی هنر شیراز neda.arabsolghar@gmail.com
2- کارشناسی معماری، مؤسسه آموزش عالی هنر شیراز. mohammadho.kherad@gmail.com

چکیده

افراد درون‌گرا، کسانی هستند که توجه، علائق و دغدغه‌هایشان به احساسات، افکار و دنیای درونیشان معطوف است. مطالعات علمی نشان داده‌اند که ویژگی‌های رفتاری درون‌گرایی و برون‌گرایی بسیار متأثر از عوامل ژنتیکی است اما تربیت و پرورش کودکان نیز به همان اندازه اهمیت دارد. از سوی دیگر فرهنگ یک جامعه در زمینه ارزش‌های درون‌گرایی و برون‌گرایی بسیار مؤثر است در حالی که در جامعه معاصر رفتارهای برون‌گرایی ارزشمند به حساب می‌آیند و در بیشتر موارد دیده می‌شود که ویژگی درون‌گرایی با خجالت، انزوا و گوشه‌گیری اشتباه برداشت می‌شود. توجه به ویژگی‌های فضایی مناسب برای افراد درون‌گرا از مواردی است که در پژوهش‌های حوزه برنامه‌ریزی و طراحی معماری کمتر مورد توجه قرار گرفته‌است. یکی از فعالیت‌های مهم برای کودکان بازی است. کودکان درون‌گرا با زندگی درونی غنی خود، نیاز به بازی‌هایی برای تعریف چگونگی تعامل با اشیاء، افراد و ایده‌های جدید قبل از بکارگیری آنها در دنیای واقعی دارند. آن‌ها از طریق بازی می‌توانند ایده‌های خود را آزمایش کنند، مهارت‌های خود را گسترش دهند، تعارضات عاطفی را حل کنند، رفتارهای اجتماعی جدید را تعریف کنند و برای حل مشکلات مهارت بیابند. از این رو توجه به ویژگی‌های شخصیتی آن‌ها در طراحی فضاهای بازی نیاز به پژوهش دارد. در این مقاله با بررسی ویژگی‌های شخصیتی افراد درون‌گرا با تمرکز بر کودکان در سنین یک تا هشت سالگی به ضرورت‌های فضایی مربوط به فضای بازی برای این کودکان پرداخته شده‌است. نتایج نشان می‌دهد شناخت محیط، تعامل با دیگران، همکاری و مدیریت روابط از اهدافی است که می‌توان با ایجاد شرایط مناسب بازی به آن رسید.

واژه‌های کلیدی: کودکان درون‌گرا، فضای بازی، رفتارهای اجتماعی، ژنتیک و تربیت؛